

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN

Vấn đáp chùa Giác Ngộ – 08/10/2023

Kalama tri ân cô Diệu Hỷ ghi chép

Hỏi: Phật tử chùa Giác Ngộ nghe pháp rất là nhiều, mỗi tháng ít nhất 8 bài pháp thoại vào 4 Chủ nhật, sáng và chiều. Nhiều người hoang mang, như sư nói, ở đây giảng sư, danh tăng đến, mỗi người đến từ một trường phái khác nhau, thành ra nhiều lúc có người cảm thấy hoang mang. Hôm nay được diện kiến trước sư, vị sư dám nói thẳng nói thật, nói những điều những vị khác không dám nói. Xin sư cho Phật tử một vài chỉ dẫn như chìa khóa vàng ít nhất cho Phật tử chúng con không hoang mang, và có đường đi rõ ràng theo kinh nghiệm của sư? Xin sư cho một vài chỉ dẫn để tu tập đúng chánh pháp có nhiều lợi lạc.

Đáp:

Thượng tọa hỏi vậy sao họ dám nói không được.

Kính bạch chư tăng ni, kính thưa đại chúng

Câu hỏi thượng tọa thì gọn nhưng câu trả lời thì khó gọn, nhưng mình cũng ráng mình gọn.

Có một điều là tất cả đại chúng ở đây đều phải đồng ý với chúng tôi, để trả lời câu hỏi đó cho chính mình, thì chính mình xét lại xem, CÁI GÌ LÀ TINH HOA CỦA ĐẠO PHẬT?

Tùy cách nghĩ của mỗi người mà đạo Phật có nhiều tinh hoa lắm.

Nhưng nói gọn lại, một trong những cách trả lời phổ biến nhất là: Đạo Phật có những cặp giá trị như sau. Đó là:

- Từ Bi và Trí Tuệ.
- Tự lợi và Lợi tha.

Đó là những thang giá trị được xem là phổ cập, phổ biến và được nhiều người chấp nhận, biết tới nhất. Bất cứ một trường phái nào, bất cứ truyền thống nào, bất cứ hướng dẫn nào, mà nó giúp cho mình nuôi lớn được trách nhiệm đối với bản thân, trách nhiệm tu tập của bản thân và trách nhiệm phục vụ chúng sinh. Thì đó là con đường nên theo.

Giống như hôm qua tôi nói ở giảng đường chùa Xá Lợi: Các vị tha hồ đi theo Mật Tông tụng chú nhưng mà nhớ đừng có quên ân đức của Phật; muốn tụng bao nhiêu chú, bao nhiêu Bồ Tát tha hồ, nhưng đừng quên ân đức đức Phật Thích Ca Mâu Ni. Chúng ta muốn đi theo Tịnh Độ, chúng ta tụng bao nhiêu lần hồng danh của đức Tiếp Dẫn Đạo sư nhưng đừng có quên đời sống nội quán, chánh niệm; chúng ta có phục vụ xã hội bằng bao nhiêu công tác từ thiện nhưng cũng đừng nên quên những người xung quanh mình và đặc biệt là bản thân mình. Chúng ta có nội quán bao nhiêu cũng đừng quên đối với người xung quanh, quên đối xử tốt với người chung quanh.

Nghe cho kỹ nha.

- Có về với mình bao nhiêu cũng đừng quên người khác.
- Có sống cho người khác bao nhiêu cũng đừng quên chính mình.
- Có vun bồi trí tuệ bao nhiêu cũng đừng quên Từ bi.
- Có Từ bi bao nhiêu cũng đừng quên Trí tuệ.

Như là trong Thanh Tịnh Đạo dạy rất là rõ, một hành giả muốn chứng đạo thì phải kiện toàn 5 nguồn đạo lực sau đây, đó là:

- Chánh Tín = Niềm tin đúng đắn
- Nỗ lực đúng mức
- Khả năng chánh niệm thường trực
- Khả năng định tâm vững chãi
- Khả năng trí tuệ sáng suốt

Gom gọn lại là Tín, Tấn, Niệm, Định, Tuệ; Không thể nào cầm đầu lo bỏ sung cái này mà quên cái kia. Cho nên hỏi này thượng tọa vừa hỏi chúng tôi, rất nhiều trường phái, rất nhiều diễn giả, rất nhiều truyền thống tăng và tục đến đây thì Phật tử trong đạo tràng này nên làm sao? Tôi xin trả lời cách vắn tắt :

CÓ LO CHO NGƯỜI CÁCH MẤY ĐỪNG QUÊN MÌNH.

CÓ LO CHO MÌNH CÁCH MẤY ĐỪNG QUÊN NGƯỜI.

CÓ LO TRÍ TUỆ CÁCH MẤY ĐỪNG QUÊN TỪ BI

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN

Hỏi : Con rất hoan hỷ được gặp sư, sư cho con hỏi:

- Làm sao để định tâm tốt
- Con dễ giận, làm sao để bớt việc dễ giận?

Đáp:

Thưa quý vị, thời gian không có tôi bắt buộc trả lời huề vốn. Huề vốn là sao? Trả lời y như trong kinh. Cách định tâm được hướng dẫn trong Thanh Tịnh Đạo nói riêng và kinh tạng Nam truyền nói chung, chỉ có một cách là : Tập trung tư tưởng vào 1 trong 40 đề mục thiền chỉ. Nghe kịp không? Chỉ có một cách đó thôi.

Buổi đầu nó gần như là tự kỷ ám thị, lâu ngày nó trở thành ra là nguồn định lực, chỉ có cách đó thôi, duy nhất đó thôi. Tức là, tập trung vào 1 trong 40 đề mục.

Là sao?

Hít vào biết, thở vào thở ra biết, theo dõi nó mà không can thiệp nó.

Chỉ là OBSERVE ONLY NEVER CONTROL – CHỈ QUAN SÁT MÀ KHÔNG CAN THIỆP

Nó ra biết nó ra, nó vào biết nó vào. Tôi đang ví dụ một sample, một đề mục làm mẫu thôi.

Tức là đừng điều khiển nó mà để hơi thở mình nó ra cạn phổi, khi có nhu cầu nó hít vào. Khi nó hít đầy tự nhiên nó có nhu cầu tổng ra. Khi nó hít ra cạn phổi thì nó bèn có nhu cầu hít vào. Chúng ta chỉ làm việc duy nhất là theo dõi chuyện đó hoặc là như đề mục Đất, nước, lửa, gió.

Đề mục Đất đi. Chúng ta có miếng đất hình tròn có đường kính là 3 tấc, tròn, vuông tùy; nhưng sờ dĩ các ngài khuyên hình tròn là để cho mình không bị chia trí với góc vuông, góc cạnh của hình vuông, nên chọn hình tròn, đường kính khoảng 3 tấc; rồi mình cứ nhìn vào trong đó. Mà miếng đất đó là miếng đất không bị rác, không bị rôm, không bị tạp sắc, miếng đất đó có màu thuần thôi. Rồi nhìn vào đó niệm “đất, đất, đất,...” niệm cho đến bao giờ nhắm mắt lại mà khuôn đất đó, từng thớ đất đó nó vẫn hiển hiện rõ ràng trước mặt mình. Cứ niệm hoài như vậy.

Đó là một cách để tập trung tư tưởng.

Đó là cách chuyên nghiệp, cách truyền thống; còn theo các nhà tâm lý học bây giờ, các hướng dẫn của các bác sĩ tâm lý thì nó có nhiều cách để mình tra dồi định tâm, đó là mình chọn học cái gì đó, chẳng hạn học nhạc, học ngoại ngữ, hoặc là thêu thùa, đan ... miễn là có công việc gì đó mà mình có thể cột tâm, dán tâm, gói tâm, nhốt tâm vào trong đó.

Tôi nói vậy nghe hiểu không?

Câu thứ hai cũng vậy. Tôi vẫn tiếp tục trả lời huề vốn.

Tôi các vị nhìn kỹ tôi. Hôm nay các vị thấy tôi ngồi trước mặt đám đông tôi không run tí nào chứ ngày xưa, tôi từng muốn khóc vì tôi ngồi trước đám đông có 15, 17 người, tôi run lắm. Vì sao? Vì tôi làm thầy chùa mà, ăn cơm chúa mùa tối ngày; vì hoàn cảnh mà tôi phải đi tụng đám, vì hoàn cảnh mà tôi phải thuyết pháp. Sư phụ tôi ngày xưa bắt chúng tôi giảng sớm lắm, chùa nông thôn, Phật tử địa phương tới sám hối mỗi nửa tháng, là sư phụ bắt chúng tôi phải soạn bài, bước đầu soạn xong học thuộc lòng; bước hai là soạn xong nhớ cái sườn rồi ngó tờ giấy mà nói, nói riết nó quen; cái gì cũng vậy. Cái gì là quen thôi.

Thì đối với chuyện điều phục nội tâm cũng theo đó mà hiểu. **Cái gì cũng phải tập.**

Nghe cho kỹ, KHI ANH TẬP TRUNG CÁI NÀY ANH SẼ KHÔNG CÓ THỜI GIAN NGHĨ VỀ CÁI KHÁC.

Có hiểu cái mẹo này không? Nếu đủ huệ nhãn thì chừng đó đủ rồi.

Nghe cho kỹ. KHI ANH TẬP TRUNG CÁI NÀY ANH SẼ KHÔNG CÒN TẬP TRUNG CÁI KHÁC NỮA.

Tại sao tật anh hay giận? Vì anh lo nghĩ về anh nhiều quá. Anh coi nặng anh quá, cho nên Phật dạy có nhiều cách để con coi nhẹ con, đó là:

- Con nhớ rằng, con từ trên đầu xuống gót chân là một thùng rác.
- Con là một xác chết chưa có chôn.
- Con sao thì đưa kia nó như vậy. Đưa con đang giận đó, sớm muộn gì cũng ra gò, sớm muộn gì cũng vào hũ.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

Thường xuyên tâm niệm như vậy. Chỉ có một cách đó thôi. Chỉ có một cách là thường xuyên tu tập bằng một đề mục nào đó. Chứ còn, không có một phép lạ nào mà luân hồi vô số kiếp tập khí dày như núi mà có một pháp môn thần thánh nào đó tập xong bèn hết giận thì không có.

Bởi vì nếu tu hành mà dễ như vậy đó, cái vấn đề phiền não mà dễ giải quyết như vậy đó thì hôm nay tất cả chúng ta đâu có ngồi đây. Leo hết trên đây mà ngồi rồi.

Hỏi: Cho con hỏi trong một câu hỏi người ta đã chất lọc hết những thứ mà mình cần làm, vậy tại sao mình cần chất lọc nữa, để tu cái mình cần? Mình phải tu theo toàn bộ bài giảng chứ, tại sao cần chất lọc nữa?

Đáp:

Đúng ra, tôi suýt chút khen người hỏi, mà tôi ngồi tôi nghiệm nghiệm lại, không biết nó hỏi dùm theo chỉ đạo của ai. Cái mặt nó non trớt, nó hỏi dùm cô di chú thím cậu mợ dựng gì đó. Đúng không?

Nếu nó hỏi dùm, thì tôi xin kể nào đứng sau lưng xúi nó banh lỗ tai ra mà nghe, chứ còn tôi giảng nó uống sức tôi lắm. Tôi có tuổi rồi.

Thôi thì tôi không thêm giảng, vì tôi thấy tuổi nó nhỏ quá, tôi giảng cho người khác nha.

Tại sao có cái chất lọc? Hồi nãy các vị có hiểu tôi nói không? Thứ nhất là What? Trong một bài giảng, làm sao mà mình chấp nhận 100% được. Mình phải What. Rồi How, chấp nhận bao nhiêu, thế nào - How much; chấp nhận cái gì, chấp nhận bao nhiêu, chấp nhận thế nào thì đó được gọi là chất lọc. Chứ đừng có hiểu rằng cứ nghe ông thầy nào giảng rồi lựa lựa ra 200gr, 300gr... không phải; có những ông mình làm nguyên một núi bỏ túi nuốt ực, khối nhai; có. Nhưng trường hợp đó hiếm lắm. Bằng chứng là kinh Phật có nhiều bài kinh tôi liếc vô tôi chỉ nặng lòng có một đoạn thôi, các vị có biết không? Mà các vị biết, lời Phật mà, đối với tôi là kim cương, tôi đâu có dám chê, nhưng mà tôi nói thiệt; hầu hết các bài kinh không có bài nào tôi nuốt nguyên con hết, không có, tôi chỉ làm có một khúc; Thí dụ, nguyên bài kinh Kālāma thì bài kinh đó có thể tôi nuốt sạch nhưng có nhiều bài kinh tôi chỉ chú ý có một đoạn thôi. Thì đó gọi là chất lọc.

Đó gọi là What, How, How much.

Mà rất tiếc đứa bé này nó hỏi mình thấy nó như kiểu trả bài vậy đó. Cho nên tôi đang nói cho đại chúng còn lại. Có hiểu chữ “chất lọc” của tui hay không?

Làm ơn hiểu dùm tôi cảm ơn. Tôi sắp nổi điên rồi đó.

Hỏi: Sư vừa đề cập đến bài kinh Kālāma sư nuốt sạch. Con có một điều chính con chưa thực sự hiểu thấu, dù bài kinh nói rằng: Hỏi những người dân Kālāma đừng vội tin điều gì dù điều đó được truyền thừa,... này nọ. Mà hãy quan sát, quán chiếu nó, nếu thấy nó có lợi cho mình, cho người thì hãy tin.

Vấn đề làm sao để đủ tuệ quán chiếu và biết nó có lợi cho mình và cho người khi mà trí tuệ con người thì hữu hạn. Ngay cả khi mình nghe một lý thuyết tào lao, có thể ta cũng thấy nó rất là hay, rất là đúng, mà khi mình đi theo ném cho xong là hết đời mình luôn. Sự thật là khi những người không may gặp phải tà sư, đi theo những lời khuyên dạy tà kiến, họ không thể rút ra được; cho dù ban đầu họ cũng muốn ném thử, họ cũng muốn observe để họ biết có lợi hay không; điều này là điều chính chúng con cũng ưu tư. Làm sao để cho tăng ni, Phật tử có thể có cách nào đó ném mà không bị nghiệm; Thí dụ, ma túy nó cũng sẽ giúp cho người nghiện ma túy bớt vật vã nhưng đằng sau đó là một vực thẳm.

Cái này là điều chính chúng con ưu tư, xin sư giải đáp.

Đáp:

Thưa thượng tọa, thưa đại chúng

Bác sĩ thì luôn luôn có một lời khuyên giống nhau: ăn uống cẩn thận, thuốc men cẩn thận, thường xuyên thể thao, sống nơi có dưỡng khí, đầu óc lạc quan.

Để coi, ăn uống cẩn thận, thuốc men cẩn thận, thường xuyên vận động, sống nơi trong lành, đầu óc lạc quan hướng thượng. 5 điều. Bác sĩ nào cũng nói chừng đó thôi.

Nhưng mà xin hỏi, có phải tất cả những ai nghe 5 cái này đều khỏe giống nhau hay không? Phật cũng y chang như vậy. Trên nguyên tắc, Phật phải nói y chang như vậy, các con phải cẩn thận đừng có vội bác vội tin điều gì được truyền tụng, truyền khẩu, truyền thừa; đó là trên nguyên tắc thôi.

Chứ còn trong thực tế, bài kinh đó nói riêng và tất cả bài kinh khác nói chung chỉ dành cho người có pháp nhãn, huệ căn thôi. Các vị có nghe kịp không?

Thí dụ, chuyện đầu tiên các vị phải xác định: Tại sao mình đi chùa? Các vị phải thấy được vấn đề của mình là gì? Và mình đi chùa, mình coi cái gì có thể là giải pháp cho vấn đề đó? Khi các vị hành động có

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

định hướng thì lúc đó kinh Phật mới là một phần hỗ trợ. Lúc đó tự nhiên các vị sáng cái đầu ra, biết cái gì hại, cái gì lợi; chứ còn một người, thứ nhứt không biết vấn đề nằm ở đâu, không biết tại sao mình phải đi chùa, và khi mình không biết vấn đề của mình là gì thì mình đâu cần cái gọi là giải pháp; có hiểu tôi nói không?

Tôi đi ngang bệnh viện tôi thấy bác sĩ, thuốc men đối với tôi không phải là vấn đề. Cho nên tôi không cần biết thuốc nào là thuốc hay thuốc giả, bác sĩ nào là bằng giả bằng thiệt; tôi không màng. Cái quan trọng là tôi phải thấy vấn đề của tôi nó nằm ở đâu, sau đó, tôi đặt chân vào nhà thờ, vào chùa, tôi coi sách, coi kinh, để tôi xác định rằng cái gì là câu trả lời, cái gì là giải pháp cho vấn đề của tôi, cho thao thức của tôi, trên nền tảng đó, tôi vừa tìm hiểu, vừa xác định mò mẫm, tìm hiểu – xác định – mò mẫm; vì khoa học là thử và sai; còn đảng này các vị không có đi theo đúng quy trình mà tôi vừa nói thì tôi xin thề 15000 kiếp nữa cũng không làm đúng bài kinh Kālāma.

Muốn làm được bài kinh này, trước hết, chúng ta phải xác định: Tại sao tôi có mặt trong đạo tràng, trong ngôi chùa này? Tại sao tôi theo cái đạo này? Tại sao tôi thờ Phật mà không thờ Chúa? Mình tự mình phải đi hết một đoạn đường, thì lúc đó bài kinh này mới giúp mình được;

Đảng này tôi cứ nằm trên võng đong đưa, ngâm cây tằm, muốn có 6 mũi là rất khó. Ok.

Hỏi: Thầy cho con hỏi, có cách nào để mình có thể vượt qua, ít nhất là sống cùng nỗi khổ thí dụ như là về bệnh tật dạng hiểm nghèo; theo con được biết, có một số thầy dù đã tu tập lâu rồi, khi mà nghe mình bị bệnh hiểm nghèo hoặc bị những cơn đau do bệnh hành hạ thì người ta không có định tâm được. Xui xui mà mình bị, liệu có cách nào cho mình cho mình giảm nhẹ, hoặc vượt được không? Ví dụ có những căn bệnh khi nó phát tác thì gần như khả năng định tâm là không có.

Đáp:

Ở bên Mỹ nó có bộ lạc da đỏ; Da đỏ nó có nhiều bộ lạc lắm, nó có luật vui lắm: Tất cả thành viên trong bộ lạc, khi có chuyện cần thưa với mọi người chỉ được phép đứng một chân, ngừa trường hợp có kẻ nói quá lâu.

Có hiểu không? Tất cả mọi người muốn nói chuyện gì phải đứng một chân.

Ở đây cũng vậy. Tôi nghe câu hỏi cái mùi tanh tanh là tôi biết nó giống nhau rồi. Nó y chang bà nội nào hỏi này hỏi làm sao hết sần.

Tôi xin thưa với đại chúng một điều, không hề có một pháp môn nào. Tôi xin chịu trách nhiệm với câu trả lời này.

Không hề có pháp môn nào một sớm một chiều bèn hết phiền não.

Anh làm thầy tu, nhưng từ hồi anh đắp áo, anh cạo đầu, anh có xác định được lý do, mục đích, lý tưởng anh làm sư hay không? Thứ hai, để hoàn tất đạo nghiệp của người xuất gia, anh cần những trang bị gì? Những trang bị đó là kiến thức & thực tập hành trì.

Kiến thức cho nhận thức và Hành trì cho thực chứng. Liệu anh có đủ kiến thức để cho nhận thức của anh nó ok hay không? Và liệu mức hành trì của anh có đủ để cho cái gọi là thực chứng, sở chứng?

Thực chứng ở đây chưa hẳn là thành thánh, nhưng đủ để anh đối diện sinh tử, đại sự; tôi nói nghe hiểu không?

Tôi nói câu này rất là nặng nhưng hỏi thì tôi phải nói thiệt. Có khả năng tôi không có mạng bước ra khỏi chùa này, nhưng mà tôi vẫn nói.

Một vị tu sĩ không tu hành gì hết thì y chang một người ngoài, chỉ có cái khác là không có tóc thôi; phải thường trực quán chiếu, thân này là của giả, do duyên mà có rồi cũng do duyên mà mất đi, thân này từ trên đầu xuống, chỉ gồm các uế trược; Thân này, như tôi nói, chỉ là một cái xác chưa có chôn. Thân này, hành giả người thờ Phật, tu Phật và tin Phật phải tự xem mình là một người chết đuối, dựa vào xác chết để lội vào bờ, dầu mình rất sợ xác chết nhưng mà phải vịn nó để lội vào bờ.

Cũng vậy, hành giả thứ thiệt cũng phải xem mình là người chết đuối trên biển sanh tử; thân này là một xác chết mình phải dựa nó để đi vào bờ, thì phải sống liên tục, miên mật như vậy đó trong nhiều năm thì khi đối diện với trọng bệnh, nan y hay phút giây cận tử mới có thể bình tâm. Xem cuộc ra đi nào cũng là điểm bắt đầu cho hành trình mới, hiểu không? Lúc đó không có sợ chết mà họ còn có ý trông đợi, tới sớm hơn để đi cho nó ngọt.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

Còn đấng này, đức Phật dạy, có những hạng người sau đây, banh lỗ tai ra nghe cho kỹ nè, những hạng người sau đây không sợ chết mới là lạ:

1. Coi nặng hình hài này
2. Thường sống hưởng thụ sung sướng
3. Làm quá nhiều điều ác
4. Làm quá ít điều lành
5. Có những trần trở, thao thức, nghi nan, nghi hoặc về giáo pháp chưa được giải tỏa.

Đây là 5 hạng người không thể nào không sợ chết.

Tự xét xem mình có sợ chết hay không? Vì đâu mình sợ chết? Coi mình có lọt vào 5 hạng người này không? Nhắc lại nè: Một - thích hưởng thụ; hai – coi nặng hình hài này, lẽ ra phải coi nó là hình sương bóng khói, thích sống; ba là, làm ác quá nhiều; bốn là làm thiện quá ít; năm là còn những chuyện nghi nan chưa giải quyết, lòng hoang mang nghi hoặc không biết Phật có thiệt hay không? Kinh Phật có nói đúng hay không? Đạo này có phải là con đường giải thoát hay không? Chết rồi mình có đi về đâu như kinh nói hay không?

Đây là 5 hạng người không sợ chết mới là lạ.

Tôi xin bảo đảm một điều: Tuyệt đối không hề có pháp môn nào, không thêm tu hành, đợi tới lúc nước tới rún bèn niệm một phát hết sợ, niệm một phát hoàn tất đạo nghiệp, nếu có, trăm xin đi bằng đầu gối đến thụ giáo. Không hề có.

Tôi nhắc lại lần nữa, luyện tập 6 múi 3 vòng, đơn giản hơn nhiều vậy mà còn phải có thời gian, nói gì là làm việc với cái tâm vô hình vô tướng này làm sao một ngày một buổi được? Cho nên, chẳng qua nói suớ tu lâu, thầy đó tu lâu, lâu là lâu trong con mắt của mọi người, chứ bản thân vị đó tự biết vị đó có bao nhiêu công phu thực tập hành trì.

Có hiểu không? Từ đây về sau, làm ơn bỏ đi suy nghĩ rằng, sư, thầy là tu nhiều hơn người đời. Chưa chắc.

Hỏi: Con đang tìm hiểu bên Miến Điện biết Miến Điện có rất nhiều trường thiền, lần đầu tiên con biết sư có mở trường thiền; sư có thể chia sẻ mô hình cũng như là ý nghĩa mà sư xây dựng trường thiền bên Miến ?

Đáp:

Thưa đại chúng, đây là một câu hỏi tế nhị. Tôi không biết sư cô chắc thương tôi quá đặt câu hỏi này thôi, bởi vì đó là chuyện cá nhân. Bởi vì ngay trên đạo tràng Bắc truyền mà mình đem chuyện Nam truyền nhiều khi họ nghĩ thầy trò mình đang ra dấu, PR, không phải.

Tôi, người đang ngồi trước mặt quý vị, tôi vừa xây dựng xong thiền viện đầu tiên của người Việt Nam. Chùa ở Yangon, 2 cái đó không phải là thiền viện, chỉ là chùa để cúng bái và rước tăng; riêng thiền viện đúng nghĩa, cái tôi là là đầu tiên của Việt Nam, tại cao nguyên Pyin Oo Lwin, 1200m trên mặt biển, mát như Đà Lạt, trên ngọn đồi cao, chung quanh không có dân cư.

Ngày 10/12/2023 chúng tôi sẽ khánh thành. Lần này tôi về thỉnh tượng và thỉnh tăng đó.

Cô này hỏi lý do tại sao, tôi xin thưa rằng: 90% thiền viện ở Miến Điện đều nằm ở vùng chảo lửa như là: Mawlamyine, Yangon, Mandalay, Sagaing, rất là nóng; Riêng ở Pyin Oo Lwin, mát, ở đó bốn mùa rất ok, có rất nhiều người Phật tử Việt Nam nói với tôi, họ thèm có một nơi để họ về đó họ tu. Và tôi nói rất là nhanh để không mất thời giờ của các vị. Chỗ trung tâm này không giống bất cứ trung tâm nào ở Miến Điện. Đó là: Không theo một truyền thống nào. Khóa một, mời truyền thống A, khóa 2, mời truyền thống B. Có nghe kịp không? Tôi nói Việt Nam cho dễ hiểu. Khóa một theo Làng Mai, khóa 2 theo Tổ Trúc Lâm, khóa 3 theo Chùa Giác Ngộ, khóa 4 theo chùa Hoàng Pháp.

Nghe kịp không?

Có nghĩa là tất cả các vị đều được ném đầy đủ từ chả giò, bánh canh, bún riêu, phở, hủ tiếu chay,... chứ không phải đê ra bắt ăn một món, ok?